

Álvárové

český překlad: CC-BY-SA: bh. Jan Mareš, 2021

Álvárové byli jihoindičtí světcí, na Zemi vtělené zbraně atd. Pána Višnu. Slovo ‚Álvár‘ v tamilštině znamená ‚ten, kdo se noří hluboko‘. Byli tedy plně pohrouženi ve službě Pánu Višnuovi.

Na počátku Kali jugy, po odchodu Pána Krišny, byl svět uvržen do duchovní temnoty a pravé poselství Véd bylo zatměno. Ačkoli Šrí Veda Vjása sestavil Šrímad Bhágavatam, bylo třeba bhágavatů, Pánových oddaných, aby jej vysvětlili.

Zrodili se v jižní Indii (jak předpovídá ŠB 11.5.38-40) ve vysokých i nízkých kastách, aby učili transcendentální poselství Pána všechny členy společnosti. Napsali sbírku modliteb v tamilštině vysvětlující hlavní mantry Šrí sampradáji známou jako Divja Prabandham, či tamilská Veda. Má 4 000 veršů rozdělených do čtyř částí.

Přehled Álvárů

tamilské jméno	sanskrtské jméno	svarúpa	datum zrození
Poygai	Saro-jógí	Pañcadžanja (lastura)	4202 př. n. l.
Pudatt	Bhúta-jógí	Kaumodakí (kyj)	4202 př. n. l.
Peya	Bhránta-jógí	Nandaka (meč)	4202 př. n. l.
Tiru-Malisaippiran	Bhakti-sára	Sudaršan (disk)	4202 př. n. l.
Madhurakavigal	Madhurakavi	Kumuda-Ganéša	3103 př. n. l.
Námmálvár	Parankuša	Višvakséna	3102 př. n. l.
Kulašékhara		Kaustubha-mani	3075 př. n. l.
Peryi-álvár	Višnu-čitta	Garuda	3056 př. n. l.
Ándál	Godá-déví	Bhú-déví	3005 př. n. l.
Tondaradipodi	Bhaktá nghri-renu	Vaidžajantí-málá	2814 př. n. l.
Tiruppani	Muniváhana	Šrívatsa	2760 př. n. l.
Tirumangai	Parakála	Šárnga (luk)	2706 př. n. l.

Purušatraja Svámí – Čtyři sampradáji, Dodatek II – Životy Álvárů

Poygai, Bhútam a Pey Álvár

Poygai, Bhútam a Pey byli současníci. Jsou nejstarší z Álvárů.

Poygai Álvár, jinak známý jako Saro-Muni, se zrodil ze zlatého lotosového květu v nádrži Višnuova chrámu v Kánčipuram. Narodil se ve věku Dvápara, roku Siddhártha, a je částečným projevem lastury Pána Višnu, Pañcadžanji.

Bhútam Álvár se zrodil následujícího dne v Mallapuru z květu mádhaví. Projevil se z kyje Pána Višnu, Kaumódakí.

Pey Álvár se zrodil z červeného lotosového květu rostoucího v nádrži chrámu Ádi-Kéšava Perumal v Majura-purí. Lidé mu říkali Bhránta-jógi, protože kvůli lásce k Bohu působil duševně zaostalým dojmem. Byl zmocněn mečem Mahá-Višnu, Nandakou, a jeho zrození nastalo den po Bhútamově. Poygai se tedy narodil v úterý, Bhútam ve středu a Pey ve čtvrtek.

Všichni tři byli požehnáni vlastnostmi dobra; nižší guny vášně a nevědomosti se jich nemohly dotknout. Věděli, co je pouto hmoty a co znamená osvobození – proto se zdržovali světských činností a stali se z celého srdce Božími otroky. „Bůh je náš majetek a my jsme Jeho“ – podle toho žili. Všichni byli dokonalí ve třech rysech zralé duchovnosti, jmenovitě poznání, odpoutanosti a lásce k Bohu. Přísně se vyhýbali společnosti světsky smýšlejících lidí. Putovali po venkově a navzájem se neznali. Trávili den tu a noc tam, jen ve prospěch těch, kteří byli ochotni jim naslouchat.

Poygai přišel jednou v noci na otevřenou pláň. Nastala nečekaná bouře. Začal padat déšť; kvílející vítr se hnal přes planinu. Aby se schoval, našel poblíž úzkou štěrbinu ve skále s malým uzávěrem.

Bhútam Álvár shodou okolností přišel na stejné místo. Nalezl štěrbinu a její uzávěr byl pevně zavřen. Zvolal: „Je někdo uvnitř? Otevřete prosím.“

„Je tu jen tolik prostoru, aby zde mohla strávit noc jedna osoba,“ odpověděl zevnitř Poygai.

„Pokud tam může spát jeden, mohou tam sedět dva. Otevřete prosím.“

„Ať to řekl kdokoli,“ pomyslel si Poygai, „nemůže to být obyčejný člověk.“ Pustil ho dovnitř.

Přišla třetí osoba a zaklepala. Byl to Pey.

„Pro třetího nelze ušetřit žádný prostor, protože máme jen dostatek místa na společné sezení,“ řekli unisono oba schovaní Álvárové.

„Pokud mohou dva sedět, mohou tři stát,“ odpověděl Pey.

Poygaiovi a Bhútamovi se odpověď líbila; pustili ho dovnitř. Nyní stáli šťastně bok po boku v tmavé štěrbině a hovořili o Nejvyšším Pánu v dokonalém přátelství.

„Nyní mám oddané pohromadě!“ pomyslel si Pán. „Vychutnám si jejich společnost.“ V tu chvíli všichni tři Álvárové ucítili neviditelné tělo, jak se vmáčklo mezi ně. Zdálo se, že to je duch.

„Co uděláme?“ pronesl nakonec Poygai. Nahmatal svou olejovou lampu. Když ji rozsvítil, zjevil se jim Nejvyšší podmanitel srdcí Pán Nárájan, který nedokáže ani na okamžik snést odloučení od svých oddaných. Álvárové byli oslněni Jeho majestátem a nádherou. Ve velké extázi Poygai složil Tiruvandadi, píseň, v níž definoval Boha zastoupeného v projeveném vesmíru. Bhútam zaspíval druhou Tiruvandadi, která popisuje Pána jako Nárájana; Pey zaspíval třetí a přidal k Nárájanovi „Šrí“. Tyto tři hymny překypují poznáním Boha, láskou k Němu a pohledem na Něho. V každém však jeden ze tří aspektů

převládá. Tyto fáze lásky k Bohu jsou realizovatelné plně pouze v duchovním světě – přesto je Pánovou milostí Álvárové zrealizovali všechny, i když se zdržovali na Zemi.

Tirumalisai-Álvár

Podle některých písem žil Tirumalisai v Dvápara juze. Je také známý jako Bhakti-sára, „podstata lásky k Bohu“.

Jeho zrození bylo dosti neobvyklé. Bhárgava riši, jeho otec, byl velmi pokročilý oddaný Pána Nárájana. Po dvanácti měsících těhotenství jeho manželka porodila „dítě“, beztvarou hroudu masa. Nevěděli, co si s ní počít a uložili tu hromadu masa do stínu několika bambusů.

Neforemnou bytost však živila matka Země. Postupně se hrouda masa vyvinula do lidské podoby se všemi tělesnými rysy a začala dýchat. Potom dítě z hladu poprvé vykřiklo. Ale kdo by mohl odpovědět na jeho osamělý výkřik z tak vzdáleného místa? Pán Višnu tedy osobně přišel zachránit svého oddaného. Dotkl se hlavy dítěte a požehnal mu, aby nepodléhal hladu ani žízni. Oči dítěte se poprvé otevřely, takže spatřilo úžasnou podobu Pána. Po chvíli mu Pán zmizel z dohledu. Dítě začalo znovu plakat, ne z hladu, ale z odloučení od Pána.

Nářek dolétl k uším jednoho dřevorubce. Přinesl dítě domů a jeho manželka, která byla bezdětná, byla velmi šťastná. Z prsou jí začalo téct mléko. Ale dítě nemohlo být krmeno ničím z tohoto světa. Jeho jediným jídlem byla blažená Boží milost. Nic nejedlo, ale přesto záhadně rostlo a bylo velmi zdravé.

Zprávy o božském dítěti se rozšířily a lidé přicházeli ze všech stran se na ně podívat. Zejména jeden bezdětný pár pro něj přinesl mléko. Malý Tirumalisai pochopil jejich záměr a trochu vypil. Potom jim zbývající mléko vrátil a požádal je, aby je vypili. Páru se brzy narodil syn jménem Kani-kannar. Kani-kannar se později stal Tirumalisaiovým věrným žákem a společníkem.

Ve věku 7 let studoval Tirumalisai všechna písma a systémy filozofie. Při studiu Mahábháraty narazil na jeden verš, který říká: „Konečným závěrem je, že má být uctíván jen Nárájan.“ Toto prohlášení na něho udělalo tak intenzivní dojem, že se rozhodl cele zasvětit tomuto cíli. Pak se posadil a sedm let se oddával hluboké meditaci.

Během jeho meditace se zjevil Rudra a požádal ho, aby si řekl o požehnání. „Co od tebe mohu získat?“ zeptal se Álvár. „Můžeš mi udělit mókšu?“ „Ne, to může jen Nárájan,“ odpověděl Pán Šiva. „Můžeš prodloužit o jediný den život člověka, který má předurčeno zemřít?“, zeptal se světec. „To záleží na karmě toho člověka,“ odpověděl Šiva. Pak Tirumalisai řekl: „Pokud mi opravdu chceš dát požehnání, pomoz mi provléknout tuto nit okem této jehly.“ Nato se Rudra rozzlobil a otevřel své třetí oko. Vyšly z něho proudy ohně a celý svět jako by byl pohlcen plameny. Álvárovi se ale nic nestalo a Pán Šiva opustil to místo zahanben.

Jednoho dne tři Álvárové – Poygai, Pey a Bhútam – v průběhu své pouti přišli na místo, kde bydlel Tirumalisai. Zde měli vizi duchovního znamení a rozhodli se následovat směr, odkud přišlo. Nakonec našli někoho sedícího v meditaci. Dospěli k závěru, že to není nikdo jiný než Tirumalisai. Álvárové řekli: „Prabhu, máš se dobře?“ Tirumalisai ihned odpověděl: „Poygai! Pey! Bhútam! Jste tady! Daří se vám dobře?“ Potom se pozdravili. Tato událost jim všem zalila oči slzami radosti. Začali mluvit o Bohu a Jeho nekonečné slávě a pili její nektar. Po nějaké době tři Álvárové odešli na další pout'.

Tirumalisai šel navštívit Pána Varada-rádže, slavné múrti z Kánčipuram. Když Kani-kannan, který se narodil z Álvárovovy milosti, uslyšel, že je tam Álvár, přišel za ním. Padl k nohám světce a odevzdal se mu.

V té době jedna stará žena z města také přišla k Tirumalisaiovi a odhodlala se světci sloužit. Po určité době byl velmi potěšen její službou. Proto ji požádal, aby si od něj vybrala požehnání. Požádala ho, aby jí vrátil mládí. A to se stalo. Nejenže omládla, ale také nesmírně zkrásněla. Byla tak krásná, že se do ní zamiloval král Pallava-Rája a požádal ji, aby si ho vzala.

Jak roky ubíhaly, král začal stárnout, ale jeho partnerka zůstávala stále mladistvou. Král byl tímto zázrakem ohromen. Vysvětlila mu, že pokud chce stejné požehnání, měl by se obrátit na Kani-kannana, Álvárova žáka, který každý den chodí žebrať almužnu do paláce.

Král čekal, až přijde Kani-kannan, a pak ho poprosil, aby pozval svého pána do paláce. „Nemožné, pane,“ odpověděl oddaný, „můj pán nechodí ke dveřím žádného člověka, ani se nestará o krále, jako jste vy.“ Král pak řekl: „Jsi žebrák u mých dveří, tak zazpívej verš k mé chvále.“ Kani-kannan složil verš, který říkal, že jedinými objekty hodnými chvály jsou Bůh a svatí lidé a ne světský člověk jako on.

Král se velmi rozzlobil a vyhnal pána i žáka ze svého království. Kani-kannan běžel ke svému pánovi a vylíčil mu incident. Tirumalisai řekl, že nemůže opustit toto místo a opustit svého Pána Varada-rádže. Proto se rozhodl pozvat múrti, aby šlo s nimi. Učinil tak, a Pán souhlasil.

Když Pán, Álvár a jeho žák opustili zemi krále Pallava-ráje, všichni jógí, dévové a další menší božstva také odešli s nimi. Království se stalo bezbožným, zbaveným svatých lidí a veškeré prosperity. Když si král uvědomil okolnosti, rozběhl se za nimi a padl k nohám Tirumalisaie a Kani-kannana. Král je pak poprosil o odpuštění a požádal je, aby se do jeho království vrátili. Trojice se pak vrátila do Kánčí.

Po nějaké době se Álvár rozhodl navštívit Pána Aravamudana v Kumbhakonam. Cestou prošel různými městy. Jak se světec blížil ke Kumbhakonam, prošel jedním konkrétním městem, kde místní múrti na oltáři otočilo tvář směrem, kterým Tirumalisai šel, a zůstalo v této pozici. Když Álvár dorazil na místo určení, okamžitě šel navštívit Pána Aravamudana. V extázi složil dvě básně zvané Tiruvandadi a Tiruččhandaviruttam. V jednom z veršů říká: „Ukaž mi, jak vstáváš a mluvíš.“ Aravamudan, Pán Višnu ležící na Šéšovi,

začal vstávat. Potom Álvár okamžitě zastavil Pánovo vstávání slovy: „Pane můj, promiň mi, modlím se k Tobě, aby ses natáhl na svém lůžku Šéšovi jako předtím.“ Múrti však zůstalo v této napůl ležící a napůl zvednuté poloze. Do dnešního dne lze takto toto múrti vidět.

Tirumalisai zůstal pohroužen do jógové meditace 2300 let a živil se pouze trochou mléka. Říká se, že žil 4700 let.

Námmálvár a Madhurakavi-Álvár

Ve Šrímad-Bhágavatamu, zpěvu XI, kapitole 5, verších 38-40, Nárada prorokuje narození světců v Kali juze na březích svatých řek Drávida-déše (jižní Indie). Patřili k nim Álvárové, mezi nimiž se Námmálvár stal nejprominentnějším pro své oddané texty.

Námmálvár se narodil v rodu vládců v roce 3102 před naším letopočtem, jen 43 dní po odchodu Pána Krišny z tohoto světa. Jeho rodiče se modlili ve svatyni Tiruk-Kurungudi, neboť toužili po synovi. Pán se z vlastní vůle rozhodl osobně zjevit jako jejich dítě. Jako božské znamení spadla girlanda z tulasí z krku Pána, a púdžárí ji předal páru.

Od narození Námmálvár nikdy neplakal, ale jen se nebesky usmíval a zůstal úžasně tichý a přísný. Nepil ani mateřské mléko. Uplynulo šestnáct let, ale dítě neotevřelo oči ani ústa. Chlapec v duchu přemítal: „Až na Tebe, můj Pane, na nikoho nepohlédnu. A co mám říkat ostatním, kromě Tvé slávy?“

I když byli chlapcovi rodiče zoufalí, pokorně se odevzdali Boží vůli. Všechny samskáry jako upanajana byly pro něj řádně vykonány jeho brahmanskými rodiči.

Madhurakavi Álvár se narodil již před příchodem Námmálvára. Říká se o něm, že je inkarnací Ganéši, který přišel zvěstovat Námmálvárovo zjevení.

Jednoho dne Madhurakavi opustil domov a vydal se na pouť na sever Indie hledaje osvobození. Při návratu jedné noci na jihu uviděl na obloze podivné nadpřirozené světlo. Pochopil, že to je božské znamení. Přes den spal a v noci je následoval. Po několika dnech ho dovedlo ke stromu, pod kterým seděl Námmálvár v hluboké meditaci.

Námmálvár seděl v padmásaně a byl klidný jako socha. Madhurakavi uvažoval, jestli je naživu. Na zkoušku upustil kámen a postava otevřela oči. Byl ale němý? Madhurakavi mu pak položil otázku: „Pokud se v lůně toho, co je mrtvé, narodí subtilní věc, z čeho mrtvého se ta subtilní věc zrodí, co jí a kde sídlí?“

Světec odpověděl: „Jí toto; sídlí tam.“

Když to Madhurakavi uslyšel, okamžitě se Álvárovi odevzdal. Našel svého věčného průvodce, který ho dovede k osvobození. V té chvíli se Pán Višnu také zjevil Námmálvárovi v celém svém božství, jedoucí na Garudovi s Lakšmí po boku. Álvár byl přemožen extází a jeho hluboká nekontrolovatelná láska k jeho Pánu prýštila z jeho srdce v podobě čtyř božských písní: Tiruviruttam,

Tivaširijam, Perija-Tiruvandadi a Tiruvajmoli, které jsou považovány za samotnou podstatu Rig, Jadžur, Atharva a SÁma Védy (v tomto pořadí).

Námmálvár nikdy neochutnal takzvané sladkosti tohoto pozemského světa. Od narození si vždy užíval Pána Krišny jako svého jediného jídla, nápoje a útěchy.

V Tiruvajmoli jasně formuloval v podstatě pětinasobnou Pravdu Véd a vznešenou doktrínu Důvěry, Víry a Milosti, jak ji učí svatá Dvaja mantra [zrIman nArAyaNa caraNau zaraNaM prapadye, pozn. překl.], podstata Véd.

Ukázal světu jak učením, tak praxí podstatu lásky k Bohu, kterou odhalil jako trojí.

V jeho přítomnosti došlo k mnoha zázrakům. Žil na jižním břehu řeky Tamráparní, zatímco jeden jógí žil na severním břehu. Tento jógí měl psa, který denně kolem poledne přeplavával řeku a toulal se ulicemi svatého Tirunagani. Jednou se pes v čas nevrátil. Jógí sešel dolů k řece, aby zjistil příčinu. V polovině řeky viděl, jak k němu pes plave. Najednou k jeho zděšení přišla obrovská povodňová vlna a zvíře utopila. Jógí viděl tělo mrtvého psa plovoucí v řece; ale zatímco přihlížel, hlava psa se roztrhla, objevila se jeho duše a jako kometa vyletěla do nebe. Téhož dne ten pes snědl zbytky Námmálvárova jídla.

Když se Námmálvár odebral z tohoto světa do duchovního království, jeho první žák postavil chrámy a nainstaloval různá múrti v upomínku na svého duchovního mistra. Také zavedl, v královském měřítku, denní, měsíční a výroční obřady na památku Námmálvárovy slávy a jeho děl. Zároveň hlásal široko daleko věčné pravdy ztělesněné ve čtyřech drávidských Védách.

V té době nemohl být nikdo prohlášen za básníka, aniž by byl předtím schválen radou tří set královských panditů. Někteří z těchto erudovaných panditů se doslechli o rostoucí slávě Námmálvára. Vyzvali Madhurakaviho, aby svého mistra před radou obhájil. Souhlasil a přesvědčivě je všechny porazil; neochvějně prokázal, že Námmálvár je vznešená osobnost a zpopularizoval jeho učení. Z mnoha duchovních pravd, které vyjevil, je základní pravdou pojetí, že Bůh je jediný.

Kulašékhara Álvár

Kulašékhara Álvár byl svatým králem a klenotem rodu vládců z Travankúru. V moderní době je Travankúr známý jako Trivandrum v Kérale. Podle tradice králové z Travankúru království nevlastní. Skutečným vlastníkem království je Šrí Ananta Padmanábha, Pán Garbhódakašájí Višnu, hlavní múrti z Trivandrumu. Král je jen Boží vazal a služebník. Král vždy dvakrát denně přicházel před múrti předložit zprávu o své každodenní správě země. Takový je starodávný rod védských králů, mezi nimiž se Kulašékhara zjevil.

Král Kulašékhara se narodil v 27. roce Kali jogy. Jeho otec, dlouholetý král Dridha-vrata, byl bezdětný. A po soustředěném uctívání a modlitbách mu Pán

Nárájan poslal svatého syna. Jeho syn, Kulašékhara Álvár, je uznáván za inkarnaci drahokamu Kaustubha Pána Višnu.

Jako velmi zdatný kšatrija porazil všechny nepřátele a sousední království na všech světových stranách. Jeho vnitřní správa byla charakterizovaná ctností, spravedlností, mírem a štěstím. Byl obdařen mnoha vznešenými hmotnými vlastnostmi, avšak postrádal ctnosti vedoucí k osvobození. Ve skutečnosti byl světsky moudrý, ale duchovně slepý.

Kulašékhara se však měl stát světcem a zachráncem povznášejícím lidstvo. Byl proměněn Boží milostí, která se skrze něj začala projevovat. Pán přikázal Višvaksénovi, aby králi udělil pět svátostí zvaných pañca-samskára. Tak se jeho vize světa i sebe sama změnily. Odpoutal se od světa a projevil se v něm příznaky préma-bhakti.

Pozval do svého hlavního města mnoho moudrých mužů a věnoval se naslouchání a recitování ze všech šáster. To ho inspirovalo, aby složil své mistrovské dílo, Mukunda-málá-stótru, extrahováním nektaru ze všech písem.

Jeho uctívaným Bohem byl Pán Rámačandra, a proto si pro denní recitaci vybral Rámájanu. Jednoho dne přišla na řadu pasáž, kde Pán Ráma bojoval sám proti 14 000 rákšasům. Když to král Kulašékhara uslyšel, z oddané extáze zešlel starostmi, že Pán Ráma bojuje sám. Potom přikázal své armádě, aby s ním okamžitě vyrazila Pánu Rámačandrově pomoci. Aby krále zachránili z této situace, ministři rychle vyslali tajnou armádu, která přišla z opačného směru a informovala krále, že Pán Ráma již vlastnoručně všechny rákšasy zabil. Když to král uslyšel, jeho radost byla nevyslovitelná.

Denní přednes Rámájany pokračoval jako obvykle. Každá důležitá událost Rámačandrově líly byla oslavována velkým festivalem. Přednášeč se záměrně vyhýbal některým nepříjemným pasážím v textu, které by narušily královu náladu. Jednoho dne se však oficiální přednášeč nemohl zúčastnit každodenního přednesu a tak poslal svého syna. Nový přednášeč, neznalý nálady krále, přečetl část o Rávanově únosu Sítá-dévi. Královny emoce náhle vzplály jako oheň. Jeho hněv se probudil do nekontrolovatelného stavu. Přikázal celé armádě, aby ho následovala a zachránili matku Sítu. V tu chvíli ministři nemohli nic dělat, protože král zmobilizoval celou armádu. Král Kulašékhara a jeho armáda dosáhli pobřeží nejjižnější části Indie, která byla otevřena směrem k Rávanově království, ostrovu Lanká [nejedná se o moderní Šrí Lanku; Lanká z Rámájany ležela asi 800 mil jižně od Indie, pozn. překl.]. Ačkoli kontinent od ostrova dělily stovky kilometrů oceánu, král Kulašékhara vstoupil v transu do oceánu spolu se svou armádou, aby se jej pokusili překonat. Byl po krk v moři, když ho přišli zachránit Pán Rámačandra a Sítá-dévi a ujistili ho, že je vše pod kontrolou.

Po této epizodě ministři spekovali o příčině tohoto Bohem opojeného chování krále. Jediný důvod, na který dokázali přijít, byl jeho vztah s čistými oddanými, které král pozval žít do svého paláce. Tito čistí vaišnavové měli volný přístup do všech částí paláce.

Ministři se tedy spikli proti těmto vaišnavům. Byly ukradeny nějaké šperky královských múrti a z krádeže byli obviněni vaišnavové.

Reakce krále Kulašékbara však neobsahovala žádné podezření: „Ne! Nikdy! Milovníci Boha nejsou schopni krást. Je nemožné, aby do jejich myšlení mohla vstoupit byť nepatrná představa neřesti, o nesprávném jednání nemluvě. Své slovo dokážu. Dejte do nádoby jedovatou kobru a já do ní vložím ruku. Pokud jsou nevinní, nic se nestane. Ale pokud se provinili, ať mě uštkne a zabije mě.“ Jak řekl, tak udělal.

Ministři tak byli zahanbeni. Přiznali svůj podvod a prosili krále o milost. Král jim odpustil.

Král Kulašékbara dlouhou dobu toužil vzdát se svého království, odejít do Šrí Rangamu a věnovat se jen oddané službě Pánu. Tato touha se nakonec stala nesnesitelnou. Z tohoto důvodu svěřil království svému synovi Dridha-vratovi a odešel do Rangakšetry. Tam zažíval neustále rostoucí oddané emoce a složil báseň Perumal Tirumozhi. Perumal je titul, který označuje Kulašékbara Álvára, který cítí zármutek, když je Bůh v zármutku, a štěstí, když je Bůh šťastný.

Peryi-Álvár

Peryi-Álvár, také známý jako Višnu čittar, se narodil ve vznešeném rodu bráhmanů ve Šrí Villiputuru v 16. roce Kali jogy. Byl čistým oddaným Pána Višnu intuitivně od raného dětství.

Při meditaci o zábavách Šrí Krišny se inspiroval Sudámou, málá-karou, který věnoval girlandy a uctíval Krišnu a Balaráma, když vstoupili do Mathury na cestě do Kamsovy arény. Álvár se poté rozhodl dodávat květiny pro každodenní uctívání Pána Višnu v Jeho podobě arčá Vata-šájího ve svém městě Šrí Villiputuru.

V té době se král Vallabhadéva z Madurai setkal s jedním bráhmanou, který k němu promluvil pár slov a probudil jeho touhu po dosažení mókši. Potom král velmi dychtil poznat skutečný proces seberealizace. Konzultoval to se svým ministrem, který navrhl svolat radu nejmoudřejších mužů v království. Každý měl vyjádřit svůj názor na toto téma.

Mezitím měl Álvár ve Šrí Villiputuru nádherný sen. Zjevilo se před ním jeho milované múrti Šrí Vata-šájí a přikázalo mu jít na královský dvůr. „Co?“ zvolal užaslý Álvár. „Podívej se na mé ruce! Jsou zjizvené neustálou prací na zahradě. Jsem chudý a negramotný, a přesto chceš, abych šel a promluvil ke králi uprostřed velkých učenců!“

Pán tiše odpověděl: „Neboj se. Jednoduše udělej, co řeknu a Já všechno zařídím.“

Když dorazil do Madurai, byl uvítán královským ministrem a pozván, aby vystoupil před radou. Álvár, tak jako Dhruva, jehož se dotkla transcendentální lastura Pána Višnu, byl zmocněn vyslovit úžasné modlitby. Cítoval mnoho důkazů ze šáster a dokázal, že ten, kdo usiluje o osvobození, by měl meditovat o

a odevzdat se lotosovým nohám Pána Višnu, který jediný může udělit mukti. Ve skutečnosti jen otevřel ústa a Pán mluvil skrze něj.

Projev Peryi-Álvára neměl obdoby a sláva oddané služby Nejvyšší Osobnosti Božství byla definitivně ustanovena, aniž zůstal nějaký prostor pro neosobní pojetí. Nikdo se neodvážil ani vydechnout slovo protestu.

Král a všichni jeho ministři byli velmi inspirováni a začali oslavovat Álvára slovy: „Zjevil lidstvu světlo, které září na samém vrcholu Védánty.“ Provedli ho ulicemi hlavního města ve velkém průvodu.

Tak jako jsou rodiče rádi svědky slávy svého syna, Pán je rád svědkem slávy svých oddaných. Poté Pán Višnu spolu se svým doprovodem osobně sestoupil na to místo, aby viděl, jak je Jeho oddaný oslavován. Když Peryi-Álvár spatřil svého milovaného Pána, byl naplněn extatickou radostí. Nikdy však nedovolil, aby se jeho srdce dmulo pýchou.

Álvár se začal modlit: „Zde je můj Bůh! Ta Nejvyšší Osoba, která je hodna uctívání i od těch nejvznešenějších polobohů. V tuto chvíli k Tobě necítím extatickou lásku – lásku, která mě nechává zapomenout na sebe a zbavuje mě vnímání. Místo toho cítím strach. Strach o Tvoji bezpečnost na tomto nedůstojném místě. To, co mnou nyní hýbe, není láska milovaného, ale ochranná láska, kterou matka cítí vůči dítěti.“

Potom Peryi-Álvár složil devocionální báseň nazvanou Tiruppallandu.

Když Peryi-Álvár požehnal králi, vrátil se domů ke své oddané službě zahradníka Šrí Vata-šájího. Napsal mnoho devocionálních básní jako Tirumozhi, které byly projevem jeho lásky k Pánu v náladě odloučení. Tyto intenzivní pocity odloučení mu pálily srdce natolik, že opustil tento svět.

Ándál-Álvár

Ándál je jedinou ženou mezi dvanácti Álváry. Peryi-Álvár jednoho dne kopal na zahradě, když objevil dítě pokryté hlínou, stejně jako král Džanaka našel Sítu děvčí. Pojmenoval ji Ándál. Psal se rok 97 Kali jugy.

Jediným zaměstnáním Peryi-Álvára bylo každý den věnovat květinový věnec jeho múrti Šrí Vata-šájímu. Jak čas plynul, Ándál rozkvetla v přitažlivou dívku. V nepřítomnosti otce vzala girlandu, kterou zamýšlel dát Pánu, a nosila ji ve vlasech. Stála před zrcadlem, hodinu se obdivovala a říkala: „Nevyrovnám se Mu (Bohu) krásou?“ Když se to dozvěděl její otec, tvrdě ji za její přestupek pokáral a rozhodl se ten den nevěnovat girlandu múrti.

V noci měl Peryi-Álvár sen o Vata-šájím, který se ho zeptal, proč nepřinesl každodenní girlandu. Álvár vysvětlil důvod.

„Znesvěcení?“ odpověděl Pán. „Myslíš spíše posvěcení. Považujeme tvé voňavé girlandy za ještě voňavější poté, co je nosila tvoje dcera. Nechceme žádné jiné než ty.“ Peryi-Álvár se probudil v úžasu.

Jak Ándál rostla, rostla i její láska k Bohu. Stala se tak intenzivní, že už nemohla být držena v tajnosti. Její otec prožíval velkou úzkost. Ándál byla v

plném rozkvětu mládí a toužila víc a víc po manželovi s božskou povahou. Jednoho dne jí otec řekl: „Promiň mi můj návrh, ale určitě by ses měla vdát za Boha. Ale za kterou z Jeho podob?“ Ándál požádala otce, aby popsal různé projevy Pána. Začal vyjmenovávat a oslavovat každé ze 108 hlavních múrti Pána Višnu. Když uslyšela jméno Šrí Ranganátha, její srdce ihned roztálo a tak odhalilo, kdo si je podmanil.

Peryi-Álvár byl zmatený. Té noci se mu však Šrí Ranganátha zjevil ve snu a oznámil, že požádá o ruku a srdce jeho dcery. Ve Šrí Rangamu Pán dal najevo svou touhu hlavnímu knězi, nařídil mu vydat se do Šrí Viliputturu a přivést Jeho snoubenku. Kněz zařídil, aby byla Ándál přivedena s velkou okázalostí a učinil velmi honosné přípravy na svatební obřad. Ten byl proveden. Ándál objala svého Pána a před očima všech přítomných splynula s tělem Pána Ranganátha.

Šrí Ándál je dnes uctívána ve své arčá-vigraze v mnoha Višnuových chrámech v jižní Indii. Poezie, kterou napsala o svých vášnivých citech k Pánu, se také dochovala.

Tondaradippodi-Álvár

Tondaradippodi se narodil v jihoindické bráhmanské rodině v roce 288 Kali jogy. Jmenoval se Vipra-Nárájan. Později se stal známým jako Tondiradippodi-Álvár, což znamená „prach z nohou služebníků Pána“.

Vipra-Nárájan byl svou povahou svatý, zcela odpoutaný od tohoto světa. Výsledkem toho bylo, že se vyhnul hmotným zapletením jako je manželství. Poté, co mu požehnal Pán Ranganátha, se rozhodl věnovat život pěstování a dodávání lístků tulasí pro Pánovo potěšení.

Jednoho dne velmi úchvatná, ale světská žena jménem Déva-déví, která byla častou návštěvnicí dvora krále Čóly, prošla Vipra-Nárájanovou krásnou zahradou a rozhodla se zastavit a nějaký čas si odpočinout. Všimla si, jak Vipra-Nárájan, jehož mysl byla plně pohlcena jeho službou a myšlenkami na jeho múrti, jí nevěnoval ani tu nejmenší pozornost, i když byla velmi blízko něho.

Sestra Déva-déví jí řekla, že je oddaný, světec, a pro zábavu uzavřela sázku: „Jestli budeš schopna odpoutat jeho srdce od Boha k sobě, budu šest měsíců tvou služebnicí.“ Déva-déví sázku přijala. Přišla k Vipra-Nárájanovi a padla mu k nohám. Řekla mu, že z ní osud udělal prostitutku, ale že nyní činí pokání za svůj hříšný život. Prosila o útočiště u jeho nohou a nabídla mu, že mu bude pomáhat s jakoukoli podřadnou službou v jeho zahradě. Vipra-Nárájan ve své nevinosti souhlasil.

Déva-déví byla odhodlaná. Šest měsíců pracovala s úplným odevzdáním se a oddaností. Pak jednoho dne v období dešťů byla venku na zahradě v dešti, úplně mokrá a třásla se. Vipra-Nárájan ji litoval a zavolal ji do své chýše. To byl okamžik, na který tak dlouho čekala. Využila situace a navrhla mu, že mu namasíruje unavené končetiny. Vipra-Nárájan, znovu obět' své nevinosti, jí to dovolil.

Déva-déví byla mistryní umění svádění. Snadno si podmanila bráhmanovo srdce, takže už nedokázal soustředit mysl na své múrti. Poté, co Déva-déví vyhrála sázku, nebyl důvod, aby tam dále zůstávala a vrátila se do svého domu. Chtíčem šílený Vipra-Nárájan běžel za ní, posadil se před její dveře a vystavil se všemožným druhům zranění a ponižování.

Jednoho dne Pán Ranganátha a Jeho společníci Šrí procházeli touto ulicí v průvodu. Když Lakšmí-déví viděla Vipra-Nárájana v tomto stavu, zeptala se svého Pána, co se stalo Jeho věrnému a oddanému služebníkov. Poté, co Pán Ranganátha vyložil tento příběh, Šrí Ho požádala, aby Vipra-Nárájanovi pomohl a znovu ho zapojil do Jeho služby. Ale Pán se jen usmál a řekl, že má plán.

Téhož dne někdo zaklepal na dveře Déva-déví a prohlásil, že je Vipra-Nárájanův služebník. Dal jí zlatý pohár, který s radostí přijala. Následující ráno púdzáři Šrí Ranganátha zjistil, že na oltáři chybí Pánův zlatý pohár. Král okamžitě nechal púdzářiho a další pomocníky zatknout.

Jedna ze služebných Déva-déví, jejíž milenec byl jeden z těch pomocníků, byla svědkyní celé scény v domě své paní. Okamžitě informovala krále, že Vipra-Nárájan dal pohár Déva-déví a pohár je nyní schovaný pod polštářem.

Pohár byl získán a Vipra-Nárájan a Déva-déví byli přivedeni před krále. Přirozeně popřeli účast na krádeži, ale pod tíhou důkazů proti nim dostala Déva-déví pokutu a Vipra-Nárájan byl zadržen pro další vyšetřování.

Lakšmí opět zasáhla a požádala svého Pána, aby si přestal zahrávat s Jeho oddaným.

Té noci se Pán Ranganátha zjevil králi ve snu a řekl mu:

„Drahý králi, věz, že Můj služebník Vipra-Nárájan je nevinný, pokud jde o jeho současný život; ale v minulých životech spáchal činy, za které nyní musí zaplatit. Proto jsem vymyslel opatření, které umožňuje dát spravedlnosti zadost. Byl přinucen trpět, i když jen mírně.“

Následující ráno nechal král Vipra-Nárájana propustit a Déva-déví dostala zpět peníze. Vipra-Nárájan byl zachráněn zvláštní milostí svého Pána. Staré vzpomínky na Jeho uctívané múrti mu nyní zaplavily mysl a znovu získal svou svatou povahu. Uvědomil si nebezpečí společnosti žen. Přemýšlel, jak se očistit od svého hříchu, a objevil, že jediným lékem je pít vodu, která omyla lotosové nohy vaišnavů. Podle toho dostal jméno Tondaradippodi a sloužil Pánu Ranganáthovi až do posledního dechu.

Tiruppan-Álvár

Tiruppan-Álvár se zjevil v rodině čandálů v 342. roce Kali jugy v Tamil Nádu v jižní Indii. Ve skutečnosti se nenarodil normálním způsobem – byl nalezen v rýžovém poli. Stonky zelené a žluté rýže kolem něj zářily.

Kvůli příslušnosti k rodině nízké třídy mu nebylo dovoleno bydlet s lidmi z vyšších kast. Přesto ho v dětství jeho rodiče chránili před jedením čehokoli bez

rozdílu a dalšími věcmi, které by ho mohly znečistit. Byl krmen čistým kravským mlékem.

Od dětství Tiruppana nepřitahovaly věci tohoto světa. Jeho přirozené sklony směřovaly k Bohu. Celé hodiny byl pohroužen ve zpívání písní o slávě Pána. Zavřel oči a naprosto přestal vnímat vnější svět. Užíval si vizí Boha a prožíval Jeho blízkost.

V návaznosti na tradice své rodiny a kasty Tiruppan přijal povolání hudebníka, hráče na lyru.

Jednoho dne Tiruppan seděl na břehu Káverí ve Šrí Ranganamu poblíž chrámu Pána Ranganátha. Byl ponořen do tak hluboké meditace o Pánu, že vypadal jako neživá socha. Tehdy přišel na břeh řeky hlavní púdzáří Pána Ranganátha, Lóka Sáranga, aby nabral vodu z řeky pro každodenní abhišék múrti. Tiruppan seděl na cestě, kudy chodili púdzáří s nádobami plnými vody. Lóka Sáranga ho požádal, aby odešel, ale Tiruppan na jeho žádost neodpověděl. Byl v devocionálním transu a situaci nevnímal. Bráhmana Lóka Sáranga si myslel, že ho tento čandála provokuje lhostejností, a proto se velmi rozčilil. Popadl oblázek a hodil ho na něj. Zasáhl ho do obličeje, až mu začala téct krev.

Tiruppan se probral z tranzu, otevřel oči a při pohledu na rozzuřeného bráhmana si celou situaci ihned uvědomil. Okamžitě tedy odešel z toho místa a vyjádřil svůj zármutek a pokání nad přestupkem, kterého se dopustil, i když nevědomky.

Zpátky v chrámu pocítil Lóka Sáranga něco zvláštního. Normálně Pán Ranganátha oplácel službu svého věrného oddaného, ale tentokrát to bylo jiné. Pánova tvář nebyla tak blažená jako obvykle a bráhmana měl jasný dojem, že Pán jeho službu nepřijímá. Zároveň v mysli litoval onoho incidentu. Byl mrzutý, cítil výčitky svědomí a úzkost.

Zatímco naříkal, zjevil se Pán Ranganátha se svou věčnou partnerkou a řekl mu: „Jak ses opovážil zranit Mého věrného Tiruppana? Bolestně jsi Nás urazil.“ Potom se Šrí zeptala Pána, proč pozdržuje Tiruppanovo přiblížení se k Němu. Pán pak řekl: „Často jsem to zkoušel, ale když udělám krok, on ustoupí, protože je citlivý na svůj nízký původ a myslí si, že jakýkoli kontakt se Mnou by znečistil Moji povahu. Nadešel čas urovnání této věci a tvé přání bude brzy splněno.“ Pán tedy promluvil k Lóka Sárangovi: „Neměl by sis myslet, že Tiruppan je nízko postavený člověk – je samotná Moje duše a Můj důvěrný přítel. Chci, abys k němu šel, se vši úctou a pokorou si ho posadil na ramena a triumfálně vstoupil do Naší svatyně. Nechť je svět svědkem této podívané. To je Můj pokyn.“

Lóka Sáranga okamžitě odešel a našel Tiruppana pohrouženého v meditaci. Padl mu k nohám a prosil o odpuštění za fyzické i morální zranění. Poté předložil přání Pána Ranganátha.

Álvár ustoupil do jisté vzdálenosti a řekl: „Nedotýkej se mě. Jsem nízkého původu a je pro mě nepřijatelné vstoupit k Pánu Ranganáthovi.“ „Ale pane,“ řekl

Lóka Sáranga, „nebojte se. Ponesu vás na ramenou. Je to Pánovo přání. Další odpor bude neposlušnost.“ Potom se Tiruppan vzdal. „Jak si Pán přeje,“ řekl.

Lóka Sáranga bez prodlení přenesl Tiruppana do Pánovy svatyně. Když se chystal Álvára složit na jednom ze svatých nádvoří chrámu, Pán se před ním zjevil s celým svým doprovodem. Álvárova oddaná extáze poté překonala všechny meze a začal chválit Pána písní Amalam-Adipiran, kterou právě složil.

Zatímco Tiruppan Álvár v úžasu přihlížel, nezdržoval se již déle na Zemi, aby viděl cokoli jiného. Rozpustil se a splynul s Pánovou podstatou v 50. roce života.

Tirumangai-Álvár

Šrí Tirumangai je posledním z Álvárů Šrí Sampradáji. Narodil se v 397. roce Kali jogy v rodině šúdrů. Po narození se jmenoval Níla (modrý) podle barvy Pána Krišny. Říká se o něm, že je vtělením luku Šárnga.

Jeho otec byl vojenským velitelem v armádě krále Čóly. Níla se od něj naučil používání různých zbraní a jiných vojenských umění. Brzy se stal známým pro své bojové vlastnosti a tím, že přemohl krále, kteří se stavěli proti nadvládě krále Čóly.

Byl svobodný a choval se nemorálně. Byl tím, kdo je znám jako „smyslný požitkář“. Byl také znám pod jménem Kaljan.

Během tohoto období jeho života sestoupila do království skupina velmi mladých apsar ze Svarga-lóky. Našly tam úžasné místo s jezerem s mnoha lotosy. Jedna z apsar byla zabrána do trhání květin, když ostatní apsary odešly a zanechaly ji za sebou. Opravdu nevěděla, co má dělat. Shodou okolností se na tom místě objevil vaišnavský lékař. Ze zvědavosti se jí zeptal, co tak krásná dívka dělá sama na tak odlehlém místě. Když si vaišnava vyslechl její příběh, odvedl ji do svého domu a jednal s ní jako s vlastní dcerou. Jmenovala se Kumuda-vallí, protože lotosové květy byly příčinou toho, že zůstala na Zemi. Vyrostla a rozkvetla v krásnou dívku. Rodiče si dělali starosti, protože pro ni nebyli schopni najít vhodného partnera do manželství.

Mezitím si jeden z Kaljanových zvědů všiml této krásné dívky a ohlásil Kaljanovi, jak by to pro něj byla dokonalá žena. Vzrušilo ho to a bez prodlení spěchal k domu Kumuda-vallí. Jakmile ji uviděl, jeho srdce zahořelo láskou a vášní. Potom se Kaljan obrátil na její rodiče a požádal ji o ruku. Odpověděli, že rozhodnutí bude záležet výlučně na ní.

Kumuda-vallí rozhodně odmítla vzít si muže, který nebyl vaišnava zasvěcený pěti svátostmi (pañča samskára). Kaljan byl však odhodlaný získat její ruku jakýmkoli způsobem.

Okamžitě šel k vládnoucímu Božstvu království Šrí Nambimu a vroucně se modlil, aby mu udělil potřebné svátosti, které požadovala jeho milovaná dáma. Modlil se s takovou vírou, že múrti osobně otisklo čakru a lasturu na jeho paže, spolu s dvanácti značkami tilaku na tělo. Pak spěchal zpátky ke Kumuda-vallí,

kteřá řekla: „Další podmínkou je, že musíš denně dosyta nakrmit 1 000 vaišnavů a po vypití posvěcené vody získané z omytí jejich nohou jíst pouze zbytky jejich jídla.“

Kaljan z lásky ke Kumuda-vallí tuto podmínku přijal, a tak se vzali.

Svůj slib dodržoval přísně. Všechny peníze, které měl, vydával na každodenní hostinu. Po několika měsících však zůstal bez peněz. Dokonce utratil i daně, které měl zaplatit králi. Po konfrontaci s králem byl Kaljan nakonec zatčen a vsazen do královského vězení v Kánčí. Tam se mu ve snu zjevil Pán Varada-rádža a ukázal mu poklad ukrytý na břehu řeky Végavatí. Kaljan řekl králi o snu a dostal svolení tam jít v doprovodu palácových strážů. Poklad opravdu našel. Zaplatil králi dlužnou částku a stále měl dost peněz, aby mohl pokračovat v krmení vaišnavů. Pán zachránil svého oddaného stejným způsobem, jako zachránil Draupadí. Slib daný manželce dodržel.

Po nějaké době mu však opět došly peníze. V té době se musel pustit do olupování cestujících na silnici. Tato činnost je morálně zvrhlá, ale faktem je, že Boha potěšila Kaljanova upřímnost a znovu jednal v jeho prospěch. Krmením vaišnavů a jedením zbytků jejich jídla Kaljan těšil Pána.

Zatímco Kaljan a jeho tlupa čekali na svou další oběť, Pán se zjevil na cestě v přestrojení za bráhmána a jeho svatební průvod; v doprovodu své manželky a družiny. Bráhmána vezl balíček plný drahocenných šperků. Kaljan řídil útok a bez potíží se zmocnil všeho majetku družiny. Když se lupiči pokusili lup zvednout, nemohli jím pohnout ani o centimetr. Balíček byl jako kouzlem přilepený k zemi. Kaljan pak řekl: „Kdo jsi? Vypadáš jako kouzelník.“ Pán v přestrojení odpověděl: „Naučím tě mantru, díky které budeš schopen balíčkem pohnout. Nyní sem pojď, skloň hlavu a přiblíž ucho k Mým ústům.“ „Co?“ vyštěkl náčelník lupičů. „Buď mi teď dáš tu mantru, nebo ti useknu hlavu mečem.“ „No tak...“ řekl Pán, „nebuď nervózní“. Pak bráhmána požádal Kaljana, aby zopakoval osmislabičnou mantru: om namo nárájanája. Kaljan mantru vyzkoušel a k překvapení všech šlo balíček zvednout. Chystal se odejít, když mu Pán řekl: „Mám pro tebe ještě něco dalšího.“ Kaljan zvědavě odpověděl: „Co dalšího?“ Pán poté vysvětlil duchovní moc mantry.

Kaljan byl přemožen údivem. Potom se ‚bráhmána‘ zjevil na Garudovi jako Pán Nárájan se svou věčnou chotí.

Kaljan okamžitě složil šest písní oslavujících Pána. Tak se stal Tirumangai-Álvárem a od tohoto okamžiku se jeho život radikálně změnil. Jeho divoká povaha byla nyní integrálně využívána ve službě Bohu. Následně se v jeho srdci projeвило mnoho svatých vlastností.

Po tomto incidentu se vydal na pouť na sever – navštívil Haridvár, Badrináth, Naimišáranju atd. Získal si respekt a všichni ho chválili.

Álvár přišel navštívit Pána Ranganátha ve Šrí Rangamu. Tam složil mnoho písní oslavujících toto múrti. Zjevilo se mu a požádalo ho, aby zůstal v chrámu a rozšířil zastavěný prostor chrámu. Tirumangai-Álvár samozřejmě tuto službu

přijal, ale potřeboval na ni velké množství peněz. Ve snaze získat peníze se Tirumangai pustil do velmi vzrušující série dobrodružství.

Tirumangaiův švagr mu řekl o chrámu, který vlastnil cenné zlaté múrti Buddhy. Naplánovali si je ukrást. Ale oltář byl chráněn složitým mechanickým systémem, který znemožňoval vstoupit a dotknout se múrti. Jediný člověk, který tajemství znal, byl architekt, který chrám postavil. Zjistili, že ten muž žije na dalekém ostrově v Bengálském zálivu. Přijeli na ten ostrov a nepřímo architekta oslovili a získali tajemství ochranného schématu oltáře. Po návratu do chrámu dokázali múrti sundat. Nicméně jeho švagr shodou okolností padl do pasti.

Potom řekl Tirumangaiovi: „Musíš odtud okamžitě uprchnout. Ale nenechávej mě tu živého. Prosím, usekni mi hlavu. Bude to lepší.“ Tirumangai to udělal.

Skupina opustila to místo a nesla múrti jako by to bylo mrtvé tělo při pohřbu, s hlavou Álvárova švagra nahoře.

Tentokrát zasáhla Šrí Lakšmí-dévi a požádala Pána, aby zachránil svého oddaného. Pán Višnu poslal Garuda s misí zachránit tělo, spojit je s hlavou a dát mu život.

Po návratu do Šrí Rangamu Tirumangai múrti roztavil a zaplatil za stavbu. Pak měl další problémy, když byly peníze vyčerpány – stále musel zaplatit významnou částku mezd pracovníkům. „Co dělat?“, pomyslel si Álvár. Proto posadil všechny dělníky na loď používanou k přeplouvání řeky. V polovině cesty přes řeku nechal loď potopit a dělníci zemřeli. Nastal další problém. Nyní manželky, děti a příbuzní dělníků žádali odškodnění. „Co udělat teď?“, pomyslel si opět Álvár. Pak se stal nový zázrak. Pracovníci, kteří zemřeli, se objevili před svými rodinami a požádali je, aby neusilovali o peníze, protože jsou nyní v nebi a je jim lépe než dříve.